

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΣΘΟ ΚΑΙ ΟΧΙ «ΔΟΥΛΙΤΣΑ»!

*«Κι εγώ προσωπικά κομμουνιστής είμαι, θα' θελα ένα άλλο σύστημα, αλλά μιλάμε για την τρέχουσα κρίση»,
Γ. Κατρούγκαλος, πρώην υπουργός Εργασίας, 4-3-2016*

«Όταν ο ΣΕΒ απαιτεί 150.000 απολύσεις στο Δημόσιο επισήμως, το υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης, το οποίο έχει το θάρρος να τα βάλει με τον ΣΕΒ, έχει και την απαίτηση όμως από τα συνδικάτα των εργαζομένων [...] να είναι μπροστά στον αγώνα για την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων και όχι να κρύβονται πίσω από τις ανοησίες που λένε»,

Χριστόφορος Βερναρδάκης, αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, 11-9-2016

(Και τα δύο παραθέματα βρίσκονται στον τόμο πολιτικής προϊστορίας ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ - η εμπνευσμένη περίοδος Σύριζα)

Είναι ήδη πολλά τα χρόνια που οι καπιταλιστές εργάζονται μεθοδικά προς μια νέα ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων που να δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε να αντιμετωπίσουν την κρίση συσσώρευσης και τον διαρκώς εντεινόμενο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό των τελευταίων δεκαετιών. Το χρέος και τα μνημόνια υπηρέτησαν και υπηρετούν κατά τον καλύτερο τρόπο αυτή τη στόχευση, υλοποιώντας μέσω μιας «θεραπείας-σοκ» πολιτικές υποτίμησης και απαξίωσης της εργασίας και της ζωής όλων των προλετάρων, ντόπιων και μεταναστών. Η αριστερά του κεφαλαίου ανέλαβε να συνεχίσει και –πατώντας στην ελάχιστη κοινωνική νομιμοποίηση που της έχει απομείνει– να ολοκληρώσει εκείνες τις ριζικές μεταρρυθμίσεις που είναι απαραίτητες στο κεφάλαιο για ένα νέο κύκλο/τύπο συσσώρευσης. Η μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, μετά την ψήφιση του ασφαλιστικού νόμου την περασμένη άνοιξη, έρχεται τώρα να συμπληρώσει την σκληρή επίθεση εναντίον μας με ένα νέο εργατικό πλαίσιο. Πυρήνας του, η καταρράκωση των μισθών και η ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος. Το δεύτερο σημαίνει την πλήρη απελευθέρωση του κάθε αφεντικού από τα «περιττά βاریδια» των συλλογικών συμβάσεων εργασίας (εθνικών–κλαδικών), ώστε να μπορεί, αντιμετωπίζοντας πλέον ατομικοποιημένα τον κάθε εργαζόμενο, να τον κάνει όσο λάστιχο θέλει, ανάλογα με τις ξεχωριστές ανάγκες της επιχείρησής του. Μέσο για την επίτευξη αυτών των πολυπόθητων για τα αφεντικά στόχων, η διάλυση της νομοθετημένης εργάσιμης μέρας, η απόλυτη ευελιξία και η εργασιακή πειθαρχία.

Ο μισθός είναι φετίχ κι εμείς φετιχιστές!

Το πιο διαδεδομένο παραμύθι που η καπιταλιστική τάξη σερβίρει στο προλεταριάτο –και το οποίο συνηθίζουμε να καταπίνουμε αμάσητο – είναι πως ο μισθός αποτελεί το δίκαιο αντίτιμο για την εργασία που προσφέρουμε. Ο μισθός εμφανίζεται ως «φυσικό» πλήρες αντίτιμο της λειτουργίας του εμπορεύματος-εργασιακή δύναμη που «ελεύθερα» προσφέρεται απ' τον κάτοχο της προς τον «ίσο» του καπιταλιστή.

Πληρώνουν πράγματι όμως τα αφεντικά την αξία όλης της εργασίας που προσφέρουν οι μισθωτοί; Πρόκειται πράγματι για μια ισότιμη ανταλλαγή; Κι αν ναι, τότε γιατί το προϊόν δεν καταλήγει ολόκληρο, ή έστω κατά το μεγαλύτερο μέρος του, στα χέρια της εργάτριας σαν αντάλλαγμα για τη δουλειά της;

Στην πραγματικότητα ο μισθός είναι ένα φετίχ που συγκαλύπτει την **ταξική κυριαρχία** και την **απλήρωτη υπερεργασία**. Με τον μισθό η εργάτρια πληρώνεται μόνο την αξία των προϊόντων που είναι απαραίτητα για την αναπαραγωγή της, ενώ το υπόλοιπο προϊόν το καρπώνεται ο καπιταλιστής. Αν και απάτη, όμως, όσο ισχύει η καπιταλιστική κοινωνική σχέση, ο μισθός είναι το **βασικό** μέσο που έχει η εργάτρια για να συντηρείται, ώστε να μην είναι δούλα η ίδια και η εργατική τάξη μια μάζα πληβείων.

Αυτή η καπιταλιστική αφήγηση περί «δίκαιου» και πλήρους αντιτίμου μπορεί, βέβαια, να έπειθε τις «χρυσές» εποχές της ανάπτυξης όταν οι μισθοί ήταν υψηλότεροι! Στη τωρινή συγκυρία της μεθοδευμένης κρίσης ο μισθός είναι είδος προς εξαφάνιση και **δεν επαρκεί καν** για την αναπαραγωγή μας ως εργασιακή δύναμη: άλλοι από εμάς πληρώνονται ελάχιστα, άλλοι έναντι και με καθυστερήσεις μηνών κι άλλοι καθόλου, γιατί το αφεντικό κατέβασε ρολά και άνοιξε με άλλη επωνυμία!

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ως κομμουνιστική, όπως διακήρυξε και ο απερχόμενος υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος αμέσως πριν την έκδοση του ασφαλιστικού του... μανιφέστου, φαίνεται σαν να έχει βάλει στόχο να απαλλάξει σε μεγάλο βαθμό την εργατική τάξη από το φετίχ του μισθού και τις αυταπάτες της. Το νέο εργασιακό πλαίσιο που έρχεται προς ψήφιση από την αριστερά του κεφαλαίου θεσμοθετεί το πετσόκομμα του βασικού μέσου συντήρησης της εργατικής τάξης, μετά βέβαια από πολλές «διαπραγματεύσεις», «αγώνες» ενάντια στο καρτέλ του ΣΕΒ, «κόκκινες γραμμές» και άλλα με τον Τοτό...

Απέναντι σε αυτό το ξεχαρβάλωμα το προλεταριάτο απαντάει: *«Είμαστε φετιχιστές! Δεν θέλουμε να απαλλαγούμε από τις αυταπάτες μας! Θέλουμε μεγαλύτερο μισθό και/για λιγότερη δουλειά!»*.

Τι έχουν πετύχει τα αφεντικά μέχρι τώρα;

Τα σημαντικότερα αποτελέσματα της πολιτικής σοκ των μνημονίων είναι η κατακόρυφη πτώση του άμεσου και έμμεσου μισθού, η σχεδόν πλήρης κατάργηση του παλιού εργασιακού δικαίου, η ραγδαία αύξηση των επισφαλών θέσεων εργασίας, ο κατακερματισμός των εργαζομένων με τις επιχειρησιακές (ή και ατομικές) συμβάσεις και η ανακύκλωσή τους σε ένα αέναο φαύλο κύκλο μεταξύ επισφαλούς εργασίας, ανεργίας και δια βίου κατάρτισης.

Μεγάλη μείωση του άμεσου μισθού μας

Αυτή περιλαμβάνει την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού και μείωση των επιδομάτων στο δημόσιο τομέα και την επίθεση στο μισθό των υπόλοιπων εργαζομένων μέσα από την απορρύθμιση του συλλογικού εργατικού δικαίου όταν από το 2010 η διαπραγμάτευση της σύμβασης γίνεται **ενδοεπιχειρησιακό** επίδικο (βλ. επιχειρησιακές ή ατομικές συμβάσεις εργασίας). Την πρόσδεση του μισθού στα εκάστοτε ελάχιστα νόμιμα όρια της ΕΓΣΣΕ που βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση, ακολουθεί η κατάργηση της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης, που ακυρώνει μ' αυτόν τον τρόπο τις ευρύτερες κλαδικές / ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ. Ο κατώτατος μισθός που κάποτε προοριζόταν να προστατεύει τους χαμηλά αμειβόμενους μειώνεται το 2012 κατά 22% και συμπαρασύρει ανάλογα μαζί του υπερωρίες, επιδόματα ανεργίας, ασθενείας, μητρότητας και συντάξιμες αποδοχές. Ταυτόχρονα, θεσμοθετείται μια νέα κατηγορία υποκατώτατου μισθού (με μείωση κατά 32%) για τους κάτω των 25 ετών. Με την αύξηση της **άμεσης και έμμεσης φορολογίας**, οι μισθοί υπέστησαν επιπλέον μείωση. Με αυτά και με αυτά, **η εργατική τάξη του ιδιωτικού, μόνο, τομέα απώλεσε μισθούς συνολικού ύψους 44 δις. την περίοδο 2009-2016.**

Επέκταση της επισφάλειας και της ευελιξίας

Παράλληλα με τις μειώσεις των μισθών, επεκτάθηκε η επισφάλεια στους χώρους εργασίας. Στις νέες προσλήψεις κυριαρχούν οι συμβάσεις μερικής απασχόλησης και εκ περιτροπής εργασίας, σε βάρος των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης εργασίας. Έτσι, το 2015, το 55,5% του συνόλου των νέων συμβάσεων ήταν συμβάσεις μερικής και εκ περιτροπής εργασίας, ενώ την περίοδο 2009-2015 εκτινάχθηκαν τα ποσοστά της μετατροπής των συμβάσεων αορίστου χρόνου σε ορισμένου είτε με -υποτίθεται- σύμφωνη γνώμη του εργαζόμενου είτε χωρίς αυτήν. Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με την ούτως ή άλλως μεγάλη έκταση της αδήλωτης εργασίας, σηματοδοτεί την εδραίωση τέτοιων μορφών εκμετάλλευσης στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, καθώς και μισθών πείνας, ακόμα και κάτω των 400 ευρώ για ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της τάξης μας (περίπου το 20%).

Επέκταση της απλήρωτης εργάσιμης ημέρας

Παράλληλα, η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων σήμερα εργάζεται **πέραν του κανονικού ωραρίου**, πολλές φορές απλήρωτα, σαν να μην έφτανε η ήδη απλήρωτη εργασία μας εντός του 8ωρου. Το αποτέλεσμα είναι ολοένα και μικρότερα περιθώρια διαχείρισης του "ελεύθερου χρόνου" σε ένα διαρκές κυνήγι συμπλήρωσης του μισθού-φιλοδωρήματος, που συνεπάγεται η μερική/εκ περιτροπής/περιστασιακή εργασία!

Ανακύκλωση των εργαζομένων

Σύμφωνα με τα στοιχεία του πληροφοριακού συστήματος «Εργάνη», το 2015 καταγγέλθηκε η σύμβαση εργασίας και «αποχώρησαν» από την εργασία τους τόσο εργαζόμενοι, που σε απόλυτο αριθμό ξεπερνούν τον αριθμό των μισθωτών κατά το ίδιο έτος. **Δηλαδή, σαν να «έχασε» ή εγκατέλειψε την εργασία του, τουλάχιστον για μια φορά, το σύνολο των μισθωτών της χώρας!**

Ιδού τα αποτελέσματα των δύο πρώτων μνημονίων και του δεύτερου Μεσοπρόθεσμου, του 2012! Η νέα, και αριστερή αυτή τη φορά, 3η μνημονιακή ρύθμιση θα κάνει βεβαίως τα πράγματα ακόμα χειρότερα για την εργατική τάξη, αλλά και θα ολοκληρώσει, αν το επιτρέψουμε, τη μεταρρύθμιση και των εργασιακών σχέσεων μετά από αυτή των ασφαλιστικών σχέσεων.

Ένας λάκκος 6 μέτρων ή η νέα συνολική πολύπτυχη επίθεση των αφεντικών

Οι καπιταλιστές επιδιώκουν να αποτυπώσουν τώρα στο θεσμικό δίκαιο την άθλια εργασιακή πραγματικότητα που ήδη βιώνουμε. Τα αφεντικά, το πολιτικό και συνδικαλιστικό προσωπικό τους, εκκινούν από κάποιες απολύτως αναγκαίες για τα συμφέροντά τους «θέσεις». Είναι αυτές που στην τωρινή συγκυρία θα διαμορφώσουν το νέο «εργασιακό» και «συνδικαλιστικό» νόμο:

- Αύξηση του ορίου των ομαδικών απολύσεων από 5% σε 10% για τις επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 150 εργαζομένους. Μεταφορά της αρμοδιότητας για αποφάσεις επί ομαδικών απολύσεων σε ένα «ουδέτερο» όργανο, μάλλον το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ). Δεν θα αποφασίζει επ' αυτού πια ο υπουργός ή ο περιφερειάρχης.
- Κατάργηση όλων των ΣΣΕ (Εθνική, Κλαδικές, Ομοιοεπαγγελματικές) πλην των Επιχειρησιακών. Θα πανηγυρίζει έτσι και το Υπουργείο Εργασίας, επειδή θα έχει διατηρήσει τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, δηλαδή αυτές μεταξύ των εργοδοτών και των εργοδοτικών Ενώσεων Προσώπων, λέμε εμείς... Η ουσιαστική κατάργηση των κλαδικών και/ή ομοιοεπαγγελματικών ισχύει **ήδη**-το μόνο που μένει είναι η τυπική κατάργησή τους.
- Κατώτατος μισθός χωρίς προσαυξήσεις, «γυμνός» δηλαδή από επιδόματα προϋπηρεσίας, γάμου, ειδίκευσης κλπ. Κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα για τους νεοπροσληφθέντες, αν και με τις μισθολογικές μειώσεις που έχουν ήδη επιβληθεί, αυτοί τύποις ακόμη υφίστανται.
- Κήρυξη απεργιών με τη θετική ψήφο του 50%+1 του συνόλου των εγγεγραμμένων μελών (και όχι των παρισταμένων στη γενική συνέλευση) ενός σωματείου. Επ' αυτού, ο απερχόμενος υπουργός Γ. Κατρούγκαλος έχει τοποθετηθεί, εξ ονόματος όλων των αφεντικών, ευθαρσώς και δημοσίως υπέρ, διότι «*αυτό που γίνεται τώρα, να αποφασίζουν για απεργιακές κινητοποιήσεις μειοψηφίες, δεν είναι δημοκρατικό*».
- Ενίσχυση του ρόλου του Οργανισμού Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ), η διαιτησία του οποίου λειτουργεί υπέρ των αφεντικών, ενώ επιχειρείται να καταστεί αδύνατη η μονομερής καταγγελία από την πλευρά των εργαζομένων.
- Επέκταση της ευελιξίας στην αγορά εργασίας και, άρα, διεύρυνση του καθεστώτος ανασφάλειας και βίας που υφίστανται καθημερινά οι εργαζόμενοι. Οι σχεδιαζόμενες νέες ρυθμίσεις θα θελήσουν να επιβάλλουν τη λεγόμενη «μικροεργασία», στην οποία προβλέπονται πολύ χαμηλές αμοιβές χωρίς ασφαλιστική κάλυψη, τα «συμβόλαια ανοιχτού ωραρίου» (zero hour contracts), που αντιστοιχούν σε απασχόληση όποτε και όσο το επιθυμεί ο εργοδότης, καθώς και διάφορες παραλλαγές τους, όπως «συμβόλαια λίγων ωρών» ή «συμβόλαια εργασίας με το τηλέφωνο» (μετά από ειδοποίηση).

Παρά την παρελκυστική εστίαση καπιταλιστών, Υπουργείου και συνδικαλιστών στη δυνατότητα των αφεντικών για **εργοδοτική ανταπεργία** (λοκ-άουτ) και στη δυνατότητά τους να απολύουν **μειμιάς** το σύνολο του προσωπικού τους, αν και δεν πιστεύουμε ότι θα τους κακόπεφταν ως θεσμίσεις, το «πνεύμα» αλλά και το «γράμμα» της μεταρρύθμισης των εργασιακών σχέσεων και του σχεδιαζόμενου νέου συνδικαλιστικού νόμου είναι άλλο. Ούτως ή άλλως, **η μεγάλη πλειοψηφία των ελλήνων αφεντικών μπορεί να απολύει το προσωπικό της όποτε γουστάρει**.

Τα αφεντικά σήμερα επιθυμούν διακαώς να γίνουν νόμοι ο περιορισμός του «δικαιώματος» των εργαζομένων να απεργούν και η ενίσχυση της δικής τους «ελευθερίας» να μετατρέπουν τις εργασιακές σχέσεις σε λάστιχο. Ταυτόχρονα να μειώνουν συνεχώς τους μισθούς, να τους «απογυμνώνουν» από διάφορα επιδόματα και να τους φέρνουν στο «κατάλληλο» ύψος – όσον αφορά τον κατώτατο μισθό, μαθαίνουμε από το ΔΝΤ ότι είναι «ο υψηλότερος μεταξύ των κρατών της ΕΕ σε σχέση με το κατά κεφαλήν ΑΕΠ». Ξεχνάνε, βέβαια, να μας πούνε, ότι στο συγκεκριμένο κράτος για το οποίο μιλάμε, το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 25% από το 2009!

Εν ολίγοις, η επερχόμενη ριζική εργασιακή μεταρρύθμιση υπηρετεί το στόχο της εξουσιοδότησης καθενός εργοδότη ξεχωριστά να αντιμετωπίζει **ατομικοποιημένα κάθε εργαζόμενο**, εξειδικεύοντας και υιοθετώντας, βάσει των αναγκών της κάθε επιχείρησης, εκείνες τις εργασιακές σχέσεις και «εργατικές» συλλογικότητες που ικανοποιούν αυτές τις ανάγκες.

Γιατί στεκόμαστε ενάντια στο νέο εργασιακό νομοσχέδιο και δεν κοιτάμε τη «δουλίτσα» μας;

Στα έξι χρόνια των μνημονίων έχουν χαθεί πολλά δισ. από μισθούς και συντάξεις. Ενώ οι καπιταλιστές καρπώθηκαν τις περικοπές των μισθών των ιδιωτικών υπαλλήλων και έβγαλαν το παραδάκι στο εξωτερικό, το κράτος καρπώθηκε τις περικοπές των μισθών και των συντάξεων των δημόσιων υπαλλήλων για να αποπληρώνονται οι τοκογλύφοι δανειστές του. Με απλά λόγια όλοι τρώνε με χρυσά κουτάλια και πίνουν εις υγείαν του μαλάκα, της τάξης μας! Πόσο ακόμα θα τους αφήνουμε να μας μεταχειρίζονται έτσι; Πόσο ακόμα θα μένουμε θεατές, ενώ η τάξη μας οδηγείται στην πλήρη απαξίωση και τη ζητιανιά μιας οποιασδήποτε “δουλίτσας”;

Ο συνεχής κατακερματισμός της τάξης σε όλο και περισσότερες κατηγορίες και η συνεχής, βίαιη προσαρμογή μας στην προκρούστεια κλίνη της κάθε καπιταλιστικής ανάγκης δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο. Ο απολογισμός της επίθεσης που προηγήθηκε συμβάλλει στη συνειδητοποίηση πως δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με την αλλαγή ενός νόμου με έναν άλλον, αλλά με την εμβάθυνση της μεταρρύθμισης των εργασιακών σχέσεων σε βάρος όλης της τάξης.

Πρέπει μέσα από τοπικές διακλαδικές ταξικές συνελεύσεις να ξεπεραστεί η διαίρεση της τάξης σε μόνιμους και μερικής απασχόλησης, σε εργαζόμενους και “νοικοκυρές”, σε κλάδους και συντεχνίες. Στην πολιτική αυτή του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με τη δική μας αυτόνομη πολιτική στρεφόμενοι ενάντια στην ίδια την καπιταλιστική σχέση: με αγώνες κοινούς που συσπειρώνουν όλα τα μέλη της τάξης μας και που θέτουν την ικανοποίηση κάθε επί μέρους αιτήματος στην υπηρεσία της ικανοποίησης των γενικών συμφερόντων της τάξης. Ακόμα καλύτερα, κάθε ικανοποίηση επί μέρους αιτημάτων να εμπλέκει στη διεκδίκησή της όλα κατά το δυνατόν τα τμήματα και τα «επαγγέλματα» της τάξης, ώστε να ακυρώνει έτσι στην πράξη αιτήματα, διεκδικήσεις, μορφές αγώνα και νοοτροπίες που σέβονται τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας και εξυπηρετούν επιχειρησιακά, επαγγελματικά και κλαδικά αιτήματα και συμφέροντα.

Στις κουβέντες μας δεν μπορεί πια να κυριαρχεί το μίζερο θέμα: «Δουλίτσα υπάρχει;» αλλά να αντικατασταθεί από ερωτήσεις όπως «Μισθός υπάρχει;» ή «Εσένα πόσο σε δουλεύει το αφεντικό σου;» ή «Ως πότε θα βάζουμε “πλατούλα” στην επιχείρηση;» Και εννοείται ότι όταν μιλάμε για μισθό δεν εννοούμε το ωρομίσθιο που είναι δυο φορές απάτη αλλά έναν **υψηλό άμεσο και έμμεσο/κοινωνικό μηνιαίο μισθό**.

Αν στεκόμαστε απέναντι στην ευελιξία των σχέσεων εκμετάλλευσης που μας προσαρμόζει στα μέτρα του κάθε αφεντικού, δεν το κάνουμε από κάποια νοσταλγία για μια «κανονική» δουλειά· η αντίθεσή μας στην προωθούμενη ανασφάλεια δε γίνεται από τη σκοπιά της διεκδίκησης μιας «μόνιμης και σταθερής εργασίας» αλλά από τη σκοπιά της διεκδίκησης ενός **σταθερού, ικανοποιητικού ως προς τις ανάγκες μας μισθού**, είτε εργαζόμαστε είτε όχι, για όλη την τάξη. Έναν μισθό που επιπλέον, θα μας δίνει τη δυνατότητα συλλογικής αντίστασης στην καπιταλιστική επέλαση και θα μας φέρνει σε μια καλύτερη θέση στο συσχετισμό δύναμης απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος του.

Διεκδικούμε μισθό γνωρίζοντας ότι ακόμα και σε «ιδανικές» συνθήκες είναι απάτη, ψέμα και εκμετάλλευση. Ο τελικός μας στόχος είναι η οικειοποίηση όλου του πλούτου που παράγουμε και σφετερίζονται τα αφεντικά, διαλύοντας ταυτόχρονα την εμπορευματική του μορφή.

Στη μίζερη και μοιρολατρική αποδοχή της πραγματικότητας όπως αποκαλύπτεται σε καθημερινές κουβέντες, επιτέλους ας αντιπαραθέσουμε μια πολεμική ετοιμότητα, ξεκινώντας να λέμε **«θέλουμε μισθό κι όχι δουλίτσα»!**

Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων της Πλατείας Συντάγματος

<http://synelefsi-syntagmatos.espivblogs.net/>

Νοέμβριος 2016